

PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERKORPS

NR. 7 * SEPTEMBER 1948 * 31. AARGANG

MAANEDENS VERS

*Rejs dig i lousang, når stormen slår,
og frosten din lykke har splintret.
Lykken er også den klare vår,
når intet har overvintret.*

*Lykken er også på nogen grund
at kaste et fro mellem stene,
skyggen ad drømmens olivenlund
over de fjorvisne grene.*

*Lykken er også at miste alt,
og stå der med bareste livet,
kende at trodsen i blodets salt
kan selv ikke lykken fordrive!*

Gunnar Reiss Andersen.

Kære Spejdere!

Netop i disse dage afsluttes en stor skandinavisk førerlejr ved Åbenrå. I har sikkert hørt om den, måske i radioens aktuelle kvarter, måske har I læst om den i aviserne, måske har jeres tropsfører været med. Lejrens motto var: God vilje imellem mennesker! Og det skal også have præget lejrdagene fra først til sidst, at der blandt alle

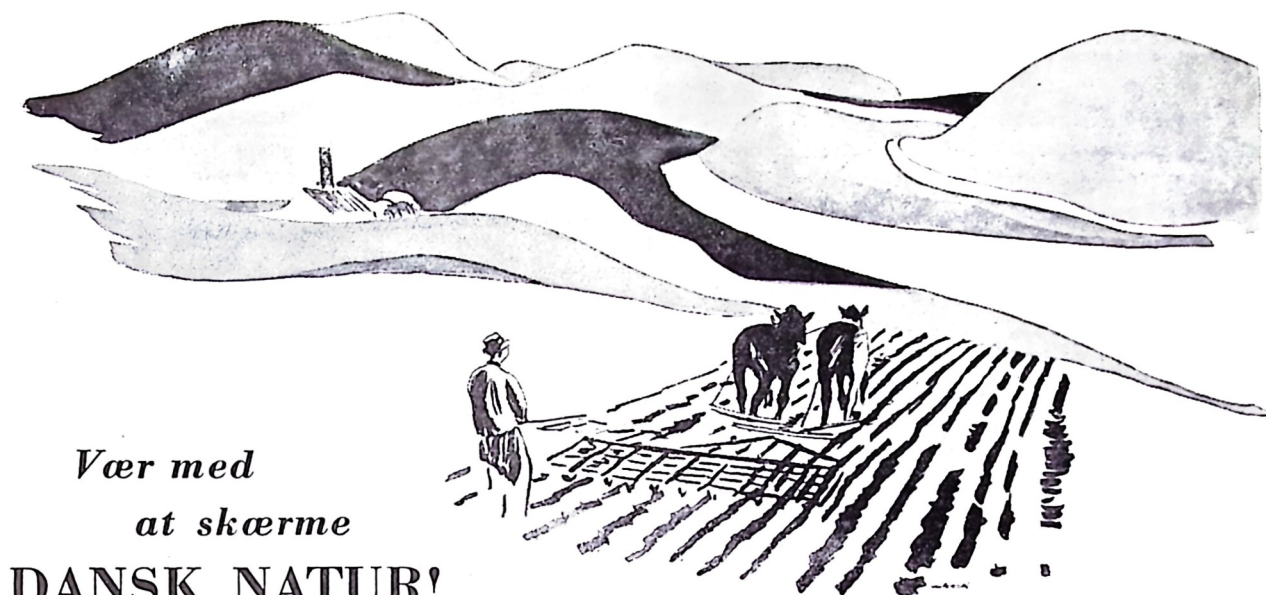
disse førere i forskellige uniformer og fra forskellige lande — var den bedste vilje til samarbejde.

Dengang mange af jer var i den store korpslejr på Brahe Trolleborg, sang I: Vi tror, vi videre vinder, om vi vil sammen stå. Og så unge I er, har I også mange gange følt og forstået dette, at når mange mennesker gik til et arbejde med en god vilje, saa var der fremfærd i det, så kom der noget godt ud af det. Det er ikke nok, at man siger til sig selv: der var egentlig så meget, jeg ville så gerne. Den gode vilje skal vise sig i handling. Man skal ikke bare nynne og drømme i en glad rus om alt det, der *kunne* være så godt. Men skal på sin beskedne plads blandt sine kammerater, dette være sig i skolen eller patruljen eller på sportspladsen, gøre sit for, at fællesskabet blandt mennesker skal blive godt og bedre. Den gode vilje til kammeratskab viser den, der ikke er bange for at gøre lidt mere, end der forlanges, den, der kan hjælpe i løndom, og den, der kan tie stille, bomstille, når hun véd noget, der kan stille en kammerat i et ufordelagtigt eller latterligt lys. God vilje blandt mennesker er der dér, hvor den enkelte ikke pukker stædigt på sin ret, men ser det som sin pligt at ofre noget af sit eget for fællesskabets skyld.

De fleste af jer er endnu for unge til rigtigt at forstå en digter som Nis Petersen. Men han har skrevet en vuggesang, som man i hvert fald ikke behøver at være så forfærdelig gammel for at forstå:

Å — barnlille,
— det at ville
er at miste for at vinde.
Det at ville
er at spinde
møjes gråd
og arbejds glæde
til en sejrskåbes klæde.

Annemette

Vær med at skærme DANSK NATUR!

Der er udsigt til, at Danmark har fået en god høst. Det betyder saa meget for hele landet, at selv byboerne glæder sig, når det regner, bare det er godt for høsten. Men hvad hjælper regn og sol, hvis vi tramper det korn ned, der skal give os brød til vinter, eller hvis vi ødelægger den klover- eller græsmark, der skal give køerne mulighed for at faa endnu bedre mælk, så smøreksperten kan stige? Tænk på det, hver eneste gang I færdes på markerne. Det koster ikke noget at gå udenom.

Husk at lukke låger og led i hegnene, at ikke dyrene skal løbe ud og lave ødelæggelser. Og lad være med at ødelægge hegn, hvad enten det er med vilje eller bare fordi, I skulle kravle over.

Vær god mod skoven. Det vil vare mindst 20—25 år, for krigstidens ødelæggelser er overvundet. Vær med i skovenes genopbygning.

Flå ikke grene af unge træer og bræk navnlig ikke top-skudene af. Et træ er et levende væsen, der skal have lov at udvikle sig, så det kan gøre nytte og give glæde.

Skær ikke i barken. Det giver et sår, som kan ødelægge træet og i bedste fald gør det sårede stykke unyttigt til andet end brændsel.

Gå uden om de nyplantede træer i skovbunden. Vi trænger til ny skov i stedet for den, der blev hugget bort. Er der hegn omkring, maa det respekteres. Rives det i stykker, så råvildt og harer kan slippe ind, kan I lige så godt selv trampe de små træer ned.

Vær forsigtig med tændstikker. Der er altid noget tørt

græs i bunden, måske fanger det først flere timer efter, at I er gået. Selv friske bogetræer går ud, hvis skovbunden omkring den brænder, fordi varmen sprænger vækstlaget. Hver søndag maa skovvæsenets folk holde vagt i skovene. Hjælp dem at undgå skovbrande. Skaden efter branden ved Asserbo kan ikke oprettes paa 50 år.

Vær god mod skovens dyr. Skræm dem ikke ved at larme og løbe efter dem. Rør ikke ved deres lam. Når råen kommer tilbage, mærker den straks, at mennesker har rørt ved lammene og tramper det ihjel. Skån også fuglerederne. Der er nok af skovens dyr, der røver fugleæg.

Pas på, at hunde ikke jager vildt. Selv den mest vel-opdragne hund bliver vild, når den lugter skovens dyr.

Brændestabler er ikke legetøj. Lad være med tankeløst at ødelægge de stabler, skovarbejderne har haft mas med at anbringe.

Skilte og vejvisere er udelukkende anbragt for at hjælpe skovens gæster. Husk, du er selv gæst i skoven.

Smid aldrig papir og andet affald i skoven, på stranden eller på marken. Tag det med til du finder en affaldskurv eller tag det med hjem. Du kan også grave det ned, men så dybt, at dyrene ikke roder det op igen.

Der er tegn til, at flere og flere begynder at forstå, at vi alle må hjælpes ad med at skåne naturen, og holde den fri for alt griseri. Det er en opgave for jer, der færdes så meget ud og holder af skoven og stranden og marken, at få endnu flere til at forstå det.

Vandring ud i det blå blandt mennesker

Det er en forbistret usikker tid lige for øjeblikket. Sådan siger i hvert tilfælde alle de gamle og kloge, og selv om jeg naturligvis har lyst til at sige dem imod og hævde, at de bare er gammelmandsoverforsigtige, så må jeg alligevel tie stille og give dem ret, for de mange grimme ting, aviserne fortæller os om for øjeblikket, dem kan jeg jo ikke bortforklare.

Nu er det sådan, at en god spejderkammerat og jeg i al privathed plejer at bruge vore fridage til lange vandringer til steder, hvor vi ikke finder mange mennesker, og dér betragter vi naturen og lever os ind i den, vi snakker også med andre „eneboere“, som ser rare ud, og som vi løber på, og vi læser digte eller andre små gode ting, som man let kan have i tasken, kort sagt, lever et lille privat ferieliv et par helsebringende timer og har det forøvrigt sådan sammen, at vi ikke behøver at snakke eller forstyrre hinanden.

Dette har hidtil været så godt.

Men nu er det, at der er gået brok i det. Den usikre tid har givet vore forældre sådan en skræk for at vide os ude i det blå, selv om vi er to, så de indtrængende har bedt os om at holde op med vore gode ture. Og vi har bøjet os, både fordi vi ikke holder af at handle imod det, man hjemme virkelig for alvor ber os om, men også fordi vi selv kan indse, at usikkerheden *er* til stede, og at vi *kan* komme ud for en slem forskrækkelse en skønne dag.

Så har vi lagt vore hoveder i blød, for noget måtte der findes på, noget, der kunde give os samme følelse af frihed og personlig oplevelse som vore ture, og nu synes vi, at vi har fundet en løsning, og det er den, jeg vil fortælle om her.

Vi havde jo hidtil søgt *bort* fra Mennesker, nu vil vi søge *til* dem, eller rettere gaa ud iblandt dem, med lige så åbne sanser for indtryk fra dem, som vi hidtil har haft det overfor naturen.

Men hvordan og hvor?

Vi var enige om, at hvis vi havde boet i København, så havde det ikke været ret vanskeligt, for så vilde vi være gået på Nationalmuseet eller på Glyptoteket eller andre samlinger (Hirschsprung er saa intim, den vilde have været stortartet) og så gået ganske stille og forenet det at

glæde os over medmenneskers kunst og lytte til andres indtryk deraf. Men nu bor vi i en provinsby, hvis museum hverken er fyldt af interessante ting eller af mennesker, der betragter dem, så dette vilde være dødfødt.

Så startede vi så prosaisk et sted som i banegårdens store forhal, og den timestid, vi sad og så os om og lyttede dér, gav os meget stof til eftertanke.

Først var der den lange kø foran billeshullet, der interesserede os. Folk kom farende ind udefra, opdagede køen, skelede ængsteligt op til uret og stillede sig saa med et suk bagest i rækken. Det var det almindelige. Men så kom pludselig en påtrængende person, der for øvrigt så overordentlig velbeslået ud, og vilde mase sig frem til billeshullet foran alle de andre. Det var kosteligt at se ham blive vist tilbage, og det var herlige sprogløse blomster, der måske ikke netop egner sig til at gentages i et spejderblad, der sprang ud ved den lejlighed. Men allerbedst var en tilrettevisning, der kom fra en tilsyneladende beskeden ung frue, der stod der med et lille barn. Hun sagde: „Er De klar over, at der står to Englændere og en Franskmand her i rækken, og at de tre vil rejse hjem til deres lande og fortælle, hvor udannede Danskerne er, for det er altid den ene uheldige, man lægger mærke til, når man danner sig et indtryk, mens man glemmer at se på dem, der opfører sig korrekt.“ Der rejste sig en bifaldende mumlen i hele forhallen, hvor man havde fulgt optrinet med opmærksomhed, og den påtrængende forsvandt hastigt.

Jamen, det er jo så sandt, det hun sagde, den lille dame, for hvor tit dømmes vi ikke netop andre, det være sig nationer eller byer eller skoler eller spejdertroppe eller mange andre kategorier, efter det, som et enkelt uheldigt individ foretager sig. Min kammerat og jeg talte om tingen, og vi kunne begge huske ikke eet, men mange eksempler på, at vi selv havde gjort det.

Vi stak denne lærepenge i lommen og lovede os selv ikke at glemme den.

Så skete det næste. Det begyndte med, at en skingrende damestemme råbte, at hendes håndtaske var blevet stjålet fra hende, mens hun stod

og sagde farvel til en veninde. Der dannede sig hurtigt en kreds omkring hende, og en bane-gårdsfunktionær blev tilkaldt. Der var alle hendes penge i tasken og en masse rationeringsmærker, raabte hun og var meget ophidset. Hvor hun havde sat den? blev der spurgt. Lige ned for sine fødder, og hun havde set den stå der faa sekunder, før hun opdagede, at den var væk, ja, hun havde endda bøjet sig ned for at overbevise sig om, at den var lukket.

Folk så hovedrystende på hinanden, det er dog skrækkeligt, hvor der stjæles!

Så lød pludselig en stemme fra den store højtaler i hjørnet af forhallen: „Hallo! hallo! Er fru X her til stede?“ „Å, det er mig!“ råbte den bestjålne dame. „Er fru X her til stede? Det meddeles fra Deres hjem, at De har glemt en håndtaske hjemme, den vil blive bragt ned til Dem på banegården!“

Der var dødsstille et sekund, så reddede samme fru X situationen ved ganske umiddelbart at udbryde: „Sikken en idiot jeg er!“ og efter den selverkendelse blev hun egentlig ikke grint ud, man nøjedes med at smile.

Igen stak min kammerat og jeg en erfaring i lommen, nemlig denne, at man skal være meget forsigtig med at tro, at man selv og andre ser og husker rigtigt, selv om man er bombesikker selv på, at man gør det.

Så kom endelig den sidste oplevelse den dag.

Der kom et midaldrende ægtepar og satte sig ved siden af os på en bæk. Manden var ret lille, konen større og fyldigere i det. Manden var venlig og tilbød at hente en avis. Nejtak, det er bare noget sludder, der står i den. Så talte han om, at vejret tegnede fint. Å, det blev så mænd nok torden, mente hun. Dernæst ville han hente billetterne. Jatak, hvis han da troede, at han for en gangs skyld kunne faa de rigtige. Om hun ville have en is? Nejtak, den var gerne sur paa bane-

gårde. Sn cigaret da? Nejtak, dem, han havde, var ikke værd at ryge. Om han skulle ringe efter en vogn ved bestemmelsesstedet? Nejtak, hun var såmænd vant til at gå. — Vi to kammerater var efterhånden rødglødende på den lille, tålmodige mands vegne. Så sejlede damen ind på toilettet, og vi skottede til manden, om han så lettet ud for et øjeblik. Det gjorde han ikke, men han vendte sig om og så os lige i øjnene, og han har måttet kunne læse vore tanker, for han sagde ganske stilfærdigt: „De ser rare ud, unge damer, og jeg ved, at De tænker, at jeg er en beklagelsesværdig stakkel med et bæst til kone, men fordi De ser så rare ud, så skal jeg fortælle Dem sandheden. Jeg har lige hentet min kone på en nerveklínik, hvor hun har været, siden vor ældste søn blev dræbt af Gestapo, og det blev han, fordi hans far er jøde. Min kone var verdens sødeste kone før det skete, og måske bliver hun det igen, det står antagelig til mig, hvis jeg kan være tålmodig. Kan De så forstå, at det må jeg være, om så hele verden tror, at jeg er det forfærdeligste pjok.“

Min kammerat og jeg havde svært ved at holde tårerne tilbage. Vi nikkede kun og så den anden vej. Lidt efter rejste vi os og gik, og vi nikkede venligt og naturligt til dem begge. Vi repeterede for os selv gamle fader Holbergs ord: „Folk siger vel i herredet, at Jeppe drikker, men de siger ikke, hvorfor Jeppe drikker.“ Det er ingen dårlig sætning at huske på.

Det var så vor første vandring ud i det blå blandt mennesker, og det bliver ikke den sidste, for nok kan vi savne den ro og harmoni, som naturen gav os paa vore strejfture, men vi begynder at ane, at mennesker og deres problemer vil lære os i højere grad at *tænke* og *forstå*, og derigennem at *handle* som ansvarlige medmennesker, hvilket vel egentlig er det samme, som det svære at elske sin næste.

J. M. W.

Læs fru Kirsten Lauritzens opråb på bladets sidste side!

NIELS NÆVE

Flagknob

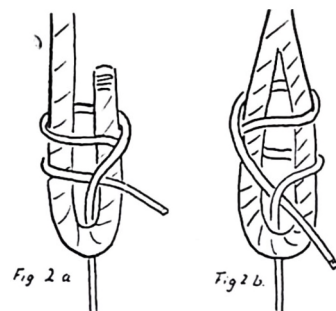
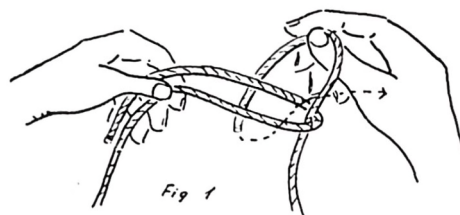
Det knob, som jeg her er ved at binde, kaldes som regel et flagknob. Hvis du ikke ved hvorfor, må du gætte tre gange. Der er forresten også nogle, som kalder det er skostik, men jeg må indrømme, at jeg ved ikke hvorfor.

Et enkelt flagknob laves som regel således, som vist i fig. 1. Knobet er meget anvendeligt til mange formål og kan bruges til sammenknobning af ender, lige fra sejlgarn til tykt tovværk.

Et dobbelt flagknob holder bedre end et enkelt, og det er ofte lettere at løse igen. Det anvendes især, hvor det gælder at sammenknode et tyk og en tynd ende, og det er et af de bedste knob til dette formål.

Ved det dobbelte flagknob tager man efter første indstik en ekstra rundtørn om bugten eller øjet, inden man stikker tampen ind under sin egen bugt. Det laves oftest som vist i fig. 2a, men også under tiden, som i fig. 2b.

Der er nogle, som er så glade for det dobbelte flagknob, at de også anvender det til fastgøring af flaglinen, når der er hvirvel i flagets øverste hjørne. Nu er meningen med hvirvlen jo, at de tørner, som kan fremkomme i flaget, især når en ny flagline bliver strakt, kan dreje sig ud selv,

uden at man behøver at hale flaget ned. Men det dobbelte flagknob kan ikke undgå at hemme hvirvlens fri drejning, når den ene rundtørn ligger omkring hvirvlens hals (se fig. 3a). Derfor skal det ligge, som vist i fig. 3b.

Dersom man vil bruge dobbelt flagknob, bør man passe på, at hele knobet ligger om hvirvlens øje. Knobet vil dog i dette tilfælde let glide ud og kæntre.

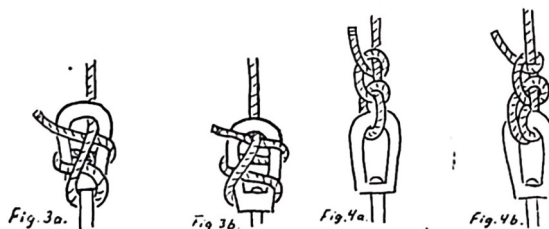
Dersom flaglinen ikke er alt for smækker, kan et enkelt flagknob godt holde i hvirvlen.

Mange foretrækker at bruge et ganske almindeligt dobbelt halvtik (se fig. 4a), som dog kan være vanskeligt at løse op igen.

Bruger man derimod en rundtørn i hvirvlens øje og et forkert halvtik (se fig. 4b), har man en solid fastgøring, der aldrig bekniber.

Der er ingen grund til at frygte, at flaget ikke kan komme tilstrækkeligt højt op, når man anvender de to sidstnævnte knob.

Niels Næve.

Tror I at prinsesserne også
strikker? - Bare Dronningen
ikke gætter det?

Hvordan tror I, sø-
spejdene gør?

Nu skal vi alle til at vinde
og rasle med klirrende strikkepinde!
Vi nirker og norker,
vi virker og vørker
og syr på maskinen små fine somme
og drømmer imens små glade drømme
midt i den ildnende arbejdsstøj,
og alt det brogede børnetøj,
kjoler og bukser og strømper i masser,
som snart skal bunkes i sække og kasser!
Nu maser vi alle, som vi kan bedst,
til fællesrådets fødselsdagsfest!

DEN IV. NORDISKE FØRERLEJR ved Aabenraa

For første Gang efter Krigens Aar satte et stort Antal nordiske Førere hinanden Stævne, og det skete paa en smuk Lejrplads 4 km Syd for Aabenraa. I et stærkt kuperet Terræn havde vi fundet en ideel Lejrplads; den var begrænset af Skov og havde dog vid Udsigt over Aabenraa Fjord og Byens røde Tage. Fra den lidt højere beliggende Paradeplads vajede Verdensflaget og de 5 nordiske Flag og var Dagene igennem vort samlende Midtpunkt.

400 Førere havde fulgt Fællesraadets Indbydelse; de kom fra: Finlands Flickscoutunion (35), Sveriges Flickors Scoutförbund (49), Norsk Spejderpikeforbund (19), Norges KFUK-Spejdere (35), Islands Pigespejderkorps (2), Dansk Pigespejderkorps, Sydslesvig (9), KFUK-Spejderne i Danmark (112) og Det Danske Pigespejderkorps (124).

Med en dansk grøn og blaa Divisionschef i Spidsen blev alle Deltagerne delt i 4 Lejrdivisioner: 2 for Tropsførere, 1 for Blaamejseførere og en blandet Division, hvor 2 Trope og Seniorførere og 2 Tropsførere. Der var altsaa ikke noget med, at hvert Land eller hvert Korps

indrettede sin Lejrplads — alle skulde indordne sig i det store Hele: en nordisk Spejderfamilie.

Og hvordan det gik, skal jeg kort fortælle jer lidt om.

Først og fremmest levede vi naturligvis Lejrliv sammen, og medens vi udførte vore fælles Pligter, hvad enten det var over Kogerenderne eller som Brænde- og Lejrhold, udvekslede vi vore forskellige Førererfaringer og Synspunkter.

Efter Morgenparaden, hvor Lejrchefen paa forskellig Maade hver Dag belyste Lejrens Motto: God Vilje iblandt Mennesker, var der Bibeltimer i 8 forskellige Grupper. Resten af Formiddagen var optaget af praktiske Instruktioner og Madlavning. Efter en god Middagspause tog vi fat paa Eftermiddagens Program, der var hellet den mere teoretiske Side af Spejdersagen.

Og saa vil I spørge, om vi tilbragte hele Tiden som en blandet Familie? Om ikke Landene fik Lov til at vise noget af deres eget? Jo, det kom frem i de forskellige Instruktioner og i Foredragene, men især ved Lejrbaalene. Hvert Land ledede sit, og det blev meget smukke, særprægede Lejrbaal, der altid vil staa som et af de smukkeste Minder fra denne nordiske Lejr. Desværre

maatte Danmarks Baalaften aflyses, Vejret var ikke lige gunstigt i Lejrdagene, men da det danske Præg kom frem paa saa mange andre Maader, betød dette mindre.

En hel Dag var alle Deltagerne paa en meget smuk Tur. Fra Lejren kørte vi i Busser til Krusaa, hvor vi stod af ved Græsestationen. Derfra gik vi den smukke Tur langs Flensborg Fjord og næsten ind til Graasten, hvor vi samlede i „Folkunghus“, og hvor Hr. Lærer Marcusen i korte, men ildnende Træk fortalte om Græsespørgsmaalet i Dag — en udmærket Indledning til Forstaaelse af Besøget paa Dybbøl senere paa Dagen. Her blev hele Skaren vist rundt af Hr. Postmester Ræder fra Sønderborg, som i over to Timer holdt os fangne med sin levende Beskrivelse af alle de historiske Steder, vi saa.

En af de sidste Dage holdt Busserne igen ved Lejrens Indgang, og denne Gang kørte de os til Graasten Slot. Vi havde jo haft den store Skuffelse, at Fællesraadets Formand, Hendes Majestæt Dronning Ingrid, var syg efter Automobilulykken og derfor hverken kunde aabne Lejren eller besøge den — og heller ikke paa Graasten Slot kunde Dronningen være sammen med os, men vort planlagte Besøg blev alligevel gennemført. Først gik vi en Tur gennem den smukke Park og samledes derefter i den ejendommelige og hyggelige Slotskirke, der udgør en Fløj af

Slottet. Her fik vi Kirkens Historie fortalt, hvorefter „Meise“ spillede for os, medens vi sang „Vor Gud han er saa fast en Borg“ og „Dejlig er Jorden“. Efter en Stund i Kirken gik vi over i en af de Fløje af Slottet, hvor Kongefamilien bor. Alle fandt Plads inde i en meget stor Dagligstue og en tilstødende Billardsalon, og vi blev trakteret med kold The med Citron fra en stor Bowle og Kage til alle!!!! Fru Sybille Bruun bød os velkommen og bragte Dronningens Hilsen, og vore Tanker gik til Hendes Majestæt, som vi savnede, og som vi ønskede god og snarlig Bedring.

Husker du? Og husker du? Det vil tit blive Omkvædet, naar Deltagerne fra denne Lejr mødes. Det, jeg har fortalt, og meget mere vil vi huske, ogsaa den vaade Søndag Morgen, da vi gik til aarle Gudstjeneste i Aabenraa i den gamle smukke Kirke, hvor vi sad i tætte Rækker, og vore 5 Korsbannere stod ved Alteret. Og hvordan vore gode Venner blandt Aabenraaborgerne kom og hentede Lejrens nordiske Gæster med hjem til en Kop varm Kaffe efter den smukke Gudstjeneste.

Husker du? Husker du? Ja, der er mange Oplevelser, vi vil huske, men jeg ved, at det, jeg vil huske længst, er den Oplagthed og Glæde, hvormed alle mødtes, det gode Kammeratskab, der herskede Korps og Korps — Land og Land imellem, og den gode Vilje, som alle lagde for Dagen.

I. Absalon i Landslejr ved Olofsborg i Sverige

Udsigt fra Lejrpladsen

Var är du?

Här är jag!

Saadan lød det overalt i de svenske KFUK-Spejderes Lejr.

Mandag den 2. August startede 15 lykkelige Spejdere fra Absalon Trop sammen med 15 Spejdere fra KFUK mod Sverige, hvor vi skulde tilbringe de næste 9 Dage i de svenske KFUK-Spejderes Lejr paa Olofsborg (i Nærheden af Jönköping).

Den første Nat sov vi rundt om et Bord (paa Gulvet) i Forsamlingshuset i Lund. Tirsdag Morgen fortsatte vi med Spejdertog videre til Lejrpladsen, alt imedens Regnen trommede mod Taget, og vi trommede i Toget. Hvilket herligt Spektakel, nogle sang, andre duttede paa Horn, nogle snorkede, og andre prøvede at fortælle Sidemanden et og andet. I 6 Timer fo'r vi af Sted gennem Skåne og Småland ind i Västergötland op til Olofsborg.

Olofsborg, som hører under Margrethholm, ligger i „Vartofta härad“ i Västergötland. Lejrpladsen var pragtfuld. Den laa omgivet af store Skove med Birk og Gran lige ned til Stråkens glitrende Vand. Terrænet var meget bakket, saa nogle laa oppe paa en Bakke, medens andre laa nede i en Dal.

Lejren var inddelt i Byalag med de særeste Navne saasom: Knallebygden, Laplandia og Jamtli. Den danske Gruppe laa i Pilevallen sammen med 3 franske Spejdere og en Masse skaanske Spejdere. Ved Aabningsparaden opdagede vi, at 20 Korps havde sendt Repræsentanter til denne Lejr; der var Gæster fra Amerika, Australien, New Zealand, Syd-Afrika og mange andre Steder. Den svenske Spejderchef, Elsa Cedergren, fortalte os, at Lejren skulde staa i Nils Holgerssons Tegn. Derfor havde man valgt Billedet af Nils Holgersson paa Gaasens Ryg som Lejrens

Mærke, og en Terrænleg hed „Ett äventyr med Nils Holgersson“. Det var ikke en helt almindelig Leg. Hvert Hold var en Flok Gæs; der fløj rundt i Sverige. Vi besøgte et Lam, en Ræv, skulde have en Træsko, var ude at sejle (til „Gotland“), var paa Besøg hos „Tranerne“, skulde vade i Vandet efter en Skat (hvilken Jubel, da det viste sig at være Karameller!). Paa en Gaard hørte vi høje Raab fra en „Trane“, vi skulde kaste et Tov op igennem Lugen til hende, og „Nils Holgersson“ skulde saa klatre op ad det. Vi kravlede under en Jernbane, og endelig havde vi naaet Vejs Ende. (Staben havde været ude paa samme Tur!)

Lørdag og Søndag var Prinsesse Sibylla og de to ældste Prinsesser paa Besøg i Lejren, men allerede Søndag Eftermiddag satte det i med Regn, saa vi krøb i Teltene. Om Aftenen gravede vi, for ak og vé, vi var blandt de uheldige, der laa i en Dal; vi gravede fra Kl. 19½ og til 22½ og kunde endda ikke holde Vandet ude fra Teltene, og vi blev nu sendt med store Busser til en Lade 2—3 km borte. Her sov vi i Resten af Lejren.

Vi Danske blev snart berømte for alt det, vi spiste. Vi maatte have ekstra Rationer, men er der noget at sige til det, naar man er vant til det danske Rugbrød og saa faar svensk Limpa (det er endnu ikke gaaet op for os, om det er Rugbrød, Sigtebrød eller Julekage!). Vi var altid meget spændte paa Middagen; en Dag stod den paa Glass, det var Is. En Dag Surmælk, det var Kærnemælk med Skorpor, som var Tvebakker.

Ja, man kunde blive ved at fortælle om denne Lejr, som vi Danske aldrig vil glemme. Det er morsomt med en saadan Lejr, hvor man lærer Spejdere fra andre Lande at kende, og jeg haaber, at mange maa faa samme Oplevelse som vi.

En Absalon.

Holdet fra I Lyngby

Norsk Spejderpikereforbund har holdt Landslejr i Sommer i Borre ved Horten og havde, som de gæstfrie Mennesker de er, inviteret en Masse Udlændinge, deriblandt 20 danske blaa med. Stor var Spændingen i Vinter, da Ditte, vores Tropsfører, havde ansøgt for os om at komme med, og endnu større var Jubelen, da det blev os 20 fra I. Lyngby Tropic, der fik den store Chance.

Vi masede med Udstyr og Grejer fra Jul til Sommerferie, og endelig var da alt i Orden, saa vi kunde starte den 28. Juni med „Kronprins Olav“. Vi havde en herlig Tur til Oslo, og da det var Meningen, at vi skulde indkvarteres privat en Uge for Lejren, blev vi hver især afhentet af vore Værter, der alle horte til Ytre Østfold Krets, hvis Gæster vi ogsaa skulde være i Lejren. Vi skiltes altsaa og drog hver til sit for at mødes igen den 7. Juli i Borre. Inden vi mødtes igen, havde vi alle faaet set Oslo og Omegn, Karl Johan, Nationalteatret, Stortinget, Universitetet, Slottet, Raadhuset, Akershus og naturligvis Holmenkollen og Frognersateren. Halvdelen var med paa en herlig 3-Dages Tur til Lillehammer, hvor vi saa de Sandvigske Samlinger, Maihaugen og klatrede i Fjeldet, saa man i Lejren straks kunde se, hvem der havde været paa Lillehammer, de var helt klistret til med Hefteplaster.

Onsdag den 7. Juli blev saa Lejren aabnet ved en storstilet Parade med hundredevis af norske Faner plus 15 andre Nationers. Paa en vældig Flagstang hejstes Lejrens Flag og paa to mindre Lejrvimplen og Verdensspejderflaget. Landssjefen, Dagmar Maalstad, bød os Velkommen, og en Mængde forskellige Mennesker talte. Saa var Landslejren begyndt, og dens Motto: Her skal vi i spejderand knytte varig vennskabsband — kom til at passe storartet; jeg tror, at vi alle har faaet Venner blandt de norske Piger, der var enstaaende søde mod os. Mange af os har tabt vort Hjerte til Norge og maa bestemt derop for at finde det igen.

— og

I. Lyngby i Landslejr i Borre i Norge

★

Lejren gik sin Gang, i Begyndelsen i straalende Sol, men den endte i Torden og Skylregn. Afslutningsparaden var den vaadeste, vi har oplevet endnu, men det saa herligt ud, at næsten alle Nordmændene var i grønt Olietøj og Gummistøvler. Vor Lejrplads laa højt og tørt, men mange Steder sejlede Madrasser og Gryder i skøn Forvirring ud og ind af Teltene, saa de sidste Nætter var der Udvantring til Skolerne i Horten, hvor de stakkels druknede kom i Hus.

Der var mange Arrangementer for Gæsterne, Foredrag, Bilture og en dejlig Sejltur paa Fjorden, som vi nød i fulde Drag. En Dag var vi i Borreparken og saa paa Kongegrave, det svarer til Jellingehøjene, men der er mange flere. Der vadede vi rundt alle 4—5000 i drivvaadt Græs til Knæene og fik den ene Skyllende efter den anden, men det var vældig interessant at se.

Den 14. sluttede Lejren med den forømtalte vaade Parade, og vi maatte med Vemod sige Farvel til Norge, som vi er kommet til at holde af, dog — for mange af os er det ikke Farvel, men paa Gensyn snarest muligt.

Vi siger hjertelig Tak til Spejderchefen og Korpsledelsen, fordi vi fik Lov at komme af Sted, og til Ditte for hendes store Arbejde i den Anledning.

Sorte

„Her skal vi i Spejderand knytte varligt Venskabsband“

En blåmejse har sendt os følgende historic, som hun selv har illustreret:

Mor, maa jeg blive Spejder?

„Mor, må jeg blive spejder?“ spurgte Hanne sin mor, som stod ude i køkkenet og lavede mad. „Nej, min pige, det er ikke noget for piger!“ — „Å, jo, må jeg ikke nok?“ „Nej, det må du ikke, Hanne!“ „Jamen —“ „ikke noget jamen. Du må kun blive spejder, hvis far giver lov, og det ved jeg, at han ikke gør. Gå du nu ud til Per, han står og venter på dig.“

Hanne gik. Hun var meget skuffet, fordi hun ikke fik lov. Bare nu Per kunne finde på noget morsomt at lege. Hun så noget sur ud. „Hvad mugger du for?“ spurgte han. „Det er fordi jeg ikke må blive spejder, det siger mor.“ „Ja, sådan er de voksne nu,“ sagde Per, „men lad os gå ned til den lille sø og have det lidt morsomt.“ „Jamen, det må jeg heller ikke,“ sagde Hanne. „Tøs!“ sagde Per foragtligt, „I gør også altid kun, hvad jeres mor siger, det er ikke sjovt, når man altid skal være så artig, det er der ikke noget ved.“ „Jamen, man kan falde i og drukne,“ sagde Hanne. „Vi kan bare lade være at gaa ret langt ud,“ sagde Per, og så endte det da også med, at Hanne gik med ned til søen. De kom hen til skrænten, og pludselig gled Hanne, der lød et plask, og hun lå i vandet.

„Hjælp!“ raabte Per. „Hjælp!“ — Han kunne ikke svømme, og stod blot dirrende og så ned i vandet. Men i det samme kom en spejder forbi, hun fik snart at vide, hvad der var på færde, hurtigt sprang hun i vandet med uniform på og det hele, og snart fik hun bjærget Hanne op. Hanne spyttede og prustede og gispede og sparkede, men kom snart til sig selv igen, og så gik det hjemad, men hun måtte støtte sig til Per og spejderen. Spejderen hed

Kirsten, men sagde, at hun blev kaldt Fup. Hun spurgte dem, hvor mange år de var, og sagde, at de var gamle nok til at blive spejdere, og at hun nok skulle få overtalt Hannes forældre. Da de så huset, ville Per løbe sin vej. „Hvad er der?“ spurgte Fup. „Jeg vil hellere gå, for det var jo mig, der fandt på, at vi skulle lege ved søen, og nu skælder Hannes mor mig nok ud.“ „En spejder må ikke være fejj,“ sagde Fup, og så måtte Per følge med og fortælle, hvad han havde lavet. Men da Hannes far og mor hørte hele historien og forstod, at en spejder havde reddet deres eneste barn, syntes de, at det var godt at være spejder, og så fik Hanne alligevel lov at blive spejder, det vil sige blåmejse. Og så våd hun var, råbte Hanne *Hurra!* Et råb, der kunde høres i hele huset. Men Fup fik en medaille.

Susanne.

Patruljeførerlejr v. Norrtälje, Sverige

En dag lige før sommerferien ringede Løyer og spurgte, om jeg kunde tænke mig at komme i lejr i Sverige. En stockholms division havde sendt en indbydelse til 2 danske patruljeførere eller assistenter til at deltage i en slags træningslejr. Jeg fik tilladelse af mine forældre; og nu fik jeg travlt med at låne manglende lejrudstyr, få pas o. s. v. Den anden danske spejder, Bente Knudsen fra Brenderup, og jeg skulle rejse allerede om to dage, nemlig den 26. juni, saa vi havde ikke megen tid. Heldigvis ordnede korpset valuta og tilladelse til billetindkøb; men de to ting fik jeg først om formiddagen den 26.

Bente og jeg mødtes paa Odense banegård, meget spændte begge to. Pr. overfyldt tog og do. færge, kom vi

til København, hvor vi overnattede hos familie. Næste morgen kørte vi ned til frihavnen, hvor vi skulle gennem pas- og toldkontrollen, inden vi kom ombord paa „Malmøhus“. Sejlturen var pragtfuld, selv om jeg godt ville have færgen til at gynge lidt, bare for at se om jeg er blevet søstærk. Det svenske snälltåg var vidunderligt, elektricitetsdrevet og ikke overfyldt. Vi gnaskede tyggegummi og chokolade fra kl. 10 til kl. 14; men så kunne vi heller ikke mere. Imens fo'r Sverige forbi, og landskabet blev mere og mere fremmed. Der var store søer, klipper og nåleskove. Kl. 19,08 skulle vi være i Stockholm, og vi var der paa sekundet. Min kompliment til de svenske jernbaner.

Paa Stockholms centralbanegård blev vi modtaget af blåmejsesføreren Lill-Polle, og med sporvogn og bus kørte

vi hjem til hende. Næste morgen rejste vi til lejren ved Norrtälje. Der var 2 norske, ca. 30 svenske og vi 2 danske. Ved Norrtälje blev vi afhentet af en bus og kom således til lejren. Der mødte vi Kraka, som er chef for Stockholm V flickscoutdistrikt, og andre førere, som var rejst i forvejen for at forberede lejren. Lejrpladsen var aldeles ideel. Den lå ved Norrtäljeviken omgivet af nåleskov. Vi gik straks i gang med at rejse telt og lave lejrpladserne i orden. Vi var delt i 5 patruljer, der var en udenlandsk i hver af de 4.

Lejren gik som en dansk lejr med en masse „rolige“ dage. Rolige er selvfølgelig i svensk betydning. I begyndelsen var det nu ikke helt let, for vi forstod rent ud sagt ikke et ord af det svenske. De norske speiderpiker, Asta og Kari, måtte agere tolke.

Svenskerne lavede mange store og imponerende lejrarbejder; men jeg vil nu vove at påstå, at danske spejdere binder bedre knob. Derimod var maden aldeles pragtfuld, især svedskegrøden. Der var fælles madlavning under ledelse af Pyret. Man skiftedes til være kjökspatrull, vedpatrull, flagg- og lägerbålspatrull, stik-i-rend-hold og sanitetspatrull.

Om formiddagen og eftermiddagen var der prøveoverhøringer og instruktion i alt muligt, som patruljeførere skal vide. Vi havde mange lege, stafetløb m. m. En dag havde vi landskamp. Det var et slags stafetløb, og det glæder mig at kunne sige, at Danmark blev nr. 2 efter Norge. Den bedste eftermiddag var, da vi var ude at sejle. Turen foregik i 2 motorbåde. Vi sejlede hen til en gammel kirke med kalkmalerier, og næste dag var der et stykke om turen paa forsiden af „Norrtäljetidning“!

Der var mange gode lejrbaal. Det bedste var et, hvor alle skulle klædes ud. Det var helt fantastisk at se, hvad vi kunne få ud af det, vi havde med.

Lejren sluttede den 7. Juli. Vi udenlandske skulle indkvarteres privat nogle dage i Stockholm, så vi kunne se byen. Jeg boede hos en 16-årig tropsassistent i Älvsjö. Vi var på Skansen, Gröna Lund og slottet og sejlede i skærgården.

Jeg rejste hjem den 10. efter en dejlig tid i Sverige, og jeg vil håbe, alle udlændinge må møde den samme gæstfrihed, som vi mødte hos Stockholm 5. Flickscoutdistrikt.

Tak for lejren!

Rona Carlsen, 2. Odense trop.

Ellen Hasselbalch

Født 19. Juli 1889 Død 3. August 1948

Efter næsten 2 Aars Sygdom er Ellen Hasselbalch død, idet en Lungebetændelse gjorde Ende paa hendes Lidelser. Vi har mistet en god Spejderkammerat og en initiativrig Spejderfører.

Gennem sine Børn fik hun Interesse for Baden-Powell og hans Spejdertanker, og kom derfor ind i Drengespejdernes Tropsraad. Da hendes Datter var blevet Spejder, var det derfor naturligt, at hun, der havde Forstaaelse af Arbejdet, ogsaa blev valgt ind i Pigernes Tropsraad, og saa deltog hun som civil Tropsraadsmedlem i Korpslejren 1932. Den foregaaende Vinter havde hun lært Pigespejderne at binde Bøger ind, og derved opdagede de, at hun ogsaa kunde lære dem at synge, og da der skulde være en Spejderfest, tog de med Tak imod hendes Hjælp. Gennem Aarene har Ellen sunget meget med Spejderne og lærte dem mange Melodier. Som Leder af et Lejrbaal var hun glimrende, her kunde hun udfolde sig, synge, spille Komedie, fortælle, dirigere Canons; hun nøjedes ikke med at optræde selv, nej, hun fik alle andre trukket med.

1933 gik hun ind i Førerarbejdet i I Aalborg Trop; her gav hun sig særlig af med Blaamejsarbejdet, hvortil hun havde sjældent gode Evner, ogsaa til at oplære nye Førere til dette Arbejde. Og hvor kunde Ellen skabe morsomme og idérige Blaamejseturneringer!

1934 deltog hun i Korpsets Treklovertræning; og den

følgende Vinter hjalp hun med at træne civile Damer, der vilde gaa ind i Spejderarbejdet i I Aalborg Trop. I Aarenes Løb tog hun som Fører altid fat, hvor hendes Hjælp var tiltrængt, og derfor blev hun fra 1937—42 Tropsfører i 2. Aalborg, hvor hendes Dygtighed — blandt andet til at uddanne Patruljeførere — kom særlig for Dagen. Derefter helligede hun sig Divisionsarbejdet. 1943 udnævntes hun til Blaamejsedivisionsassistent i Nørrejske Division, dog fortsatte hun stadig med at planlægge og gennemføre store Begivenheder, som Turneringer og Førertræninger i Divisionen, og hun nød at være med i Korpslejren for to Aar siden.

Da hun saa, hvilken Støtte Sct. Georgsgildet var for Drengespejderne i Aalborg, omgikkes hun med Planer om at samle gamle Pigespejdere paa lignende Maade, men imidlertid blev andre Pigespejdere optaget i Sct. Georgsgildet med det Formaal at danne et Margretegilde i Aalborg. Ellen kom med mange fornøjelige Idéer og morsomme Tanker, skabt af hendes rige Fantasi. Og med hendes praktiske Sans forstod hun altid at gennemføre sine Forslag uden Besvær. Gennem 15 Aar har Nørrejske Division nydt godt af hendes betydelige Indsats og hendes store Hjælpsomhed! Overalt, hvor hun færdedes, var hun parat til at række en hjælpende Haand.

Vi er mange, der er hende megen Tak skyldig for flere Aars godt Kammeratskab og trofast Venskab.

Vi vil savne hende meget.

Æret være Ellen Hasselbalchs Minde!

Ville.

Havfruerne IV

— Det var bedre end en cirkusforestilling, sagde rigermester Blom, da vi noget senere, reglementeret påklædte, var bænkedede ved det velforsynede blomske frokostbord, og efter at han havde givet tante Blom en beretning om Havfruernes effektfulde indtog i Lille Strandby.

Trods alt roste han os dog, fordi vi havde gjort „Havgassen“ så pænt i stand, og han lovede at være til tjeneste, hvis der var noget, han kunne hjælpe os med — hvad det rent somandsmæssige angik.

— Der er nu for eksempel jeres måde at kaste med line på, sagde han. — Lad hende den lille sorte, hvad er det nu hun hedder — Vibeke — have taget nok så mange præmier i at kaste med line — eller redningsreb, som I kalder det, så tror jeg nu alligevel, at jeg kan lære hende et og andet om Linekast. Når vi nu kommer ned til værftet om lidt, skal jeg vise jer, hvordan det skal gøres.

Vi havde fået en dejlig frokost, og der var nok af den, selv til Kirsten. Bagefter sang vi nogle sange for fru Blom, og vaskede op og knaldede en tallerken (det var mig).

Vi samledes nu ved værftsbroen i andagtsfuld halv-kreds om kaptajn Vom, som højtideligt indviede os i den rette brug af redningsrebet.

— Lad os nu først kigge lidt på linen, sagde han. Den er ikke allerværst. Tykkelsen er passende til jeres brug, og så er den smidig fordi den er godt brugt. Men den er nu alligevel lidt for brugt, og I skulle snart tænke på at få det skiftet ud, hvis I vil være på den sikre side. Sådan en line skal altid med sikkerhed kunne bære en kraftig voksen person — eller ihvertfald en havfrue af kaliber, som hende der med rottehalerne.

Kirsten rødmede.

— Noget af det bedste linegoods, I kan få, er flettet line, flagline eller tynd logline. Det er meget stærkt i forhold til vægten, og det er smidigt og slår ikke så mange kinker. Men det er temmelig dyrt. Ellers er det ganske udmærket at bruge 9-garns *utjæret hampeline*. 12-garns line er nok for svært for jer, og det skal altså helst være hamp og ikke Manila eller Sisal eller kokustovværk.

— Pas på, hvis I går ind til en skibshandler og bestiller kastelinegoods, for så vil han måske give jer noget tykt, stift noget, som er beregnet til skibsbrug og ikke til små havfruer.

— Jeres line her er vist ikke mere end femten meter lang, men hvis I kaster på rette måde, burde I kunne kaste tyve meter — de største af jer. Til søs bruger man liner mellem tyve og tredive meter.

— Med hensyn til knobet, så kan jeg ikke rigtigt lide denne hersens lange, slatne pølse. En hesteknude skal være fast og helst noget kortere og tykkere. Den behøver ikke at have mere end 8-9 rundtørner. I gamle dage brugte

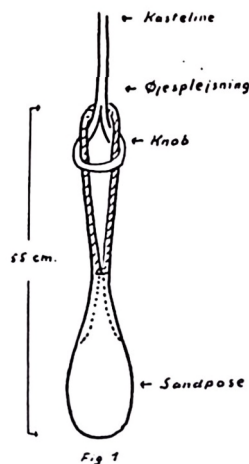

Fig. 1

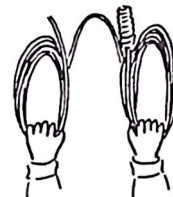

Fig. 3.

man meget at have 9 tørner, for da blev knobet brugt, når en gavtyv skulle hænges, og så ville man være sikker på, at knobet holdt, selvom gavtyven havde lige så mange liv som en kat.

— Skal der endelig være knob på kastelinen, så foretrækker jeg altid selv en „abehånd“. Det er et rundt, fast knob, som ikke fylder ret meget. Der kan vist ikke blive tid til at vise jer det i dag, men måske jeres kære „Sille got“ kan lære jer det.

— Vi kunne også skrive til „Pigespejderbladet“ og spørge, om Niels Næve vil demonstrere det, indskød jeg.

— Jeg kender ikke jeres Niels Næve, brummede kaptajn Vom, men — hvad var det, jeg ville sige — jo, se der er nu en ting, der er bedre end disse hersens knob, og det er en sandpose. Den skal syes af sejldug eller, hvis man er flot, af læder, og når den er fyldt med sand, skal den nærmest være dråbeformet.

— Der er nogen, som fylder posen med blyhagl for at kunne gøre den mindre, men sådan en blypose er væmmelig hård at blive ramt af. En haglpose bør fores godt indvendig, og på den måde kommer den til at fylde omtrent det samme, som en sandpose.

— Det var det. — Nej, forresten, lige een ting til om sandposen. Den må helst ikke gøres permanent fast på linen. Sørg hellere for at have et temmelig langt øje af tovværk i posen og et mindre øje i tampen af linen. Liniens øje stikker man gennem posens øje og smøger det over posen, og så trækker man øjerne sammen til et knob, der helst skal sidde sådan, at det lige passer i hånden, når man skal kaste. Det forhindrer, at linen glider i hånden, og samtidig har man den fordel, at posen kan tages af eller sættes på efter behag.

— Og så skal vi til at se lidt på teknikken.

— Nu skyder vi først linen op. Det vil sige, er vi i en båd eller på en bro, må vi allerførst gøre den ene tamp fast, for at den ikke skal smutte fra os.

— Så tager vi fat et par meter fra tampen med venstre hånd og med den højre hånd drejer vi tørnerne ud af

linen og skyder den efterhånden over i venstre. Bugterne skal selvfølgelig ligge med solen, de skal være lige store, men endelig ikke for store, for så kommer der lettere kinker, når man kaster. Sådant en 80 centimeter til hver bugt er vist passende. Se bare her, hvor pænt det ligger. Ikke et ottetal eller en kinke. Den drejer jeg hele tiden ud med højre hånd.

— Når cirka halvdelen af linen er skudt op, stikker man en meget lang venstre pegefinger til vejrs — sådan! Så holder fingeren den sidste halvdel af linen adskilt fra det øvrige. Når man så er færdig med at skyde op, og skal have sidste halvdel af linen over i højre hånd, er man med det samme sikker på, at de to kvejl kun er forbundet med een bugt og ikke med tre eller fem eller syv parter, som man så tit ser det, og man slipper for at stå og skifte bugter frem og tilbage mellem hænderne for at få orden i regnskabet.

Skal man lægge linen fra sig, så den ligger klar til øjeblikkelig brug, vender man begge hånddrygge opad og anbringer de to kvejl forsigtigt side om side således, at knobbet eller sandposen ligger øverst i den højre og tampen ligger øverst i den venstre kvejl.

Fig. 4.

— Så er vi vist endelig nået til selve kastet. Jeres metode kan være meget god — i visse tilfælde. For eksempel når der er god tid til at stå og dingle fem-seks gange frem og tilbage og tage sigte, og når man har godt fodfæste, og når man skal kaste hen ad en vandret bane, og når man ikke skal kaste ret langt.

— Jeg for min part foretrækker at kaste over hovedet. Den metode kan man bruge, selv om man står bag skansebeklædningen på et skib eller i bunden af en jolle eller ved gelænderet på en bro. Jeg lagde nok mærke til, at hende morianen måtte helt op på tofterne i formiddags, da hun skulle kaste fra jollen.

— Når man skal kaste opad, for eksempel op til et vindue på anden sal, er det også meget lettere at regulere kastets højde med denne metode. Jeg har tit nok prøvet

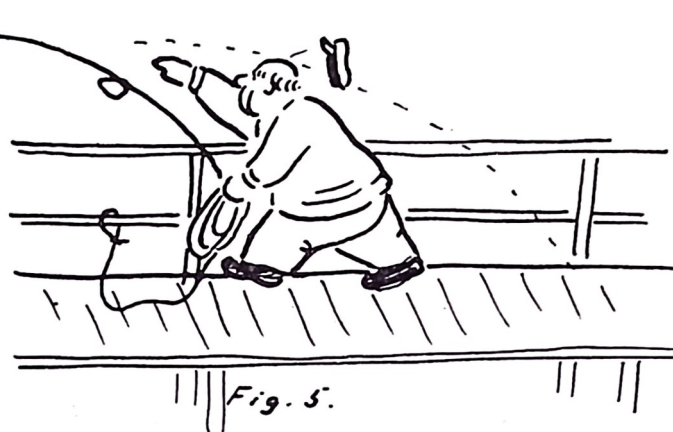

Fig. 5.

begge måder, og jeg er sikker på det. Til gengæld er jeres „dinglemetode“ måske mere nøjagtig, når det gælder side-retningen.

— Men læg så mærke til en ting til, når jeg nu kaster. I vil se, at når jeg nu kaster og svinger armen over hovedet og lader hele overkroppen følge med i kastet, så kommer min hånd til at beskrive en meget længere bue, end når jeg bruger dinglemetoden. Det giver naturligvis meget mere kraft i kastet.

Kaptajn Vom stillede sig nu bag brogelænderet med siden til kasteretningen. Kroppen bojede han lidt ned til højre og sank ned i højre knæ, mens det venstre var næsten strakt. Højre arm hang slapt ned, så kvejlen og hesteknuden lige rørte broens planker. Så svingede han med en for hans højde usædvanlig hurtighed armen op over hovedet og fremefter og samtidig bojede han kroppen forover til en stilling, der nærmest mindede om Myrons berømte statue af diskoskasteren, altså bortset fra tykkelsen. Redningsrebet stod som en lige, vandret stang ud i luften og plaskede så i vandet.

Det var et kast!

— Og så skal I se et kast opad, sagde han, og torrede allerede sveden af panden. — Nu prøver vi derinde ved træet. Jeg kaster linen op over den store gren der, lige ved stærekassen.

Nye gymnastiske øvelser, og linen fløj opad. Hesteknuden gik dog ikke over grenen, men ramte stærekassen med en hul lyd. En stærk baskede forskræmt ud og hen i et nærtstående kirsebærtræ, hvor den satte sig og skældte ud.

Kaptajn Vom mumlede noget om „alderen“ og „mange år siden“ og den slags, og vi foreslog, naturligvis af hensyn til stærekassen, at han prøvede med en tyndere gren, der sad lidt længere nede på stammen.

Denne gang ramte han godt nok, og linen vikled sig oven i kobet tre gange om grenen og en gang om sin egen part, og det var ikke kaptajn Vom, der måtte klatre op og få den fri. Det kostede Bessie en brækket negl og et skræbet ben.

Fig. 2.

Vi fik endnu et par demonstrationer af metodens fortræffelighed, og nu skulle man vel tro efter de mange omstændelige forklaringer, at selve kastet også var omstændeligt. Jeg synes lige, jeg vil fortælle, at jeg en af gangene tog tid på mit armbåndsur fra det øjeblik, da han begyndte at skyde linen op, til han kastede. Det tog nøjagtigt 27 sekunder!

K. Lund.

Et Sommerbillede af en meget lille Bladtrold!

Nødråb!

På grund af en alvorlig fejl fra min side ser det ud til, at samfundstjenestens frugtindsamling i år mislykkes for Københavns vedkommende. Det betyder ikke alene, at mange københavnske børn må undvære den marmelade, de har været så glade for at få de andre år, men det betyder også, at vi ikke kan give så meget marmelade til hjælpearbejdet i udlandet, som vi gerne ville.

Røde Kors bespiser tusinder af forsultne børn og gamle i udlandet, og det ville være en strålende hjælp, hvis vi kunne give en masse marmelade til dette arbejde, men i stedet for vil frugten nu ligge og rådne under træerne, fordi jeg har henvendt mig til korpsene så sent, at alle mødedage er optagne og kun få troppe kan samle ind. Hvis der trods alt er troppe, hvadenten det er i omegnen af København eller i provinsen, som kan presse en indsamlingsdag ind i månedens program, ville jeg være meget taknemmelig for at få et par ord fra føreren, eller der kan ringes til: Central 12.900, lokal 48. Samfundstjenesten kan betale transporten af frugten og sende emballage eller eventuelt lade frugten afhente, hvis det ikke er for langt fra byen.

KIRSTEN LAURITZEN,
Københavnsudvalget for spild- og vildfrugt.

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup.

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, Korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 36302.

„PIGESPEJDERNE“ kan ogsaa bestilles gennem Postvæsenet og koster Kr. 4,00 pr. Aar.

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til Postvæsenet den 14. September 1948 28128